

niet verenigbaar met artikel 96, lid 2, VWEU (aangezien de Commissie niet de vereiste machtiging heeft gegeven) en dient ook niet de bescherming van kwetsbare economische sectoren en afgelegen gebieden, terwijl de vaststelling door de Griekse Staat van minimumtarieven uitsluitend voor het vervoer van vloeibare brandstoffen met bedrijfsvoertuigen indruist tegen de voorschriften inzake de vrije mededinging en bijgevolg onmiddellijk moet worden afgeschaft.

Verder verleent wet nr. 3054/2002 de Griekse regering het recht om te controleren hoeveel tankwagens er voor particulier gebruik in omloop zijn en dus is voornoemde bepaling in strijd met de vrijheid van vestiging (art. 49 VWEU), aangezien zij tot het geheel van bepalingen binnen het Griekse recht behoort, die uiteindelijk niet alleen ertoe strekken, het beroep van vervoerder van petroleumderivaten verder af te schermen, maar ook de marktmacht van alle op die markt actieve ondernemingen te behouden. De vaststelling langs administratieve weg van het aantal tankwagens van ondernemingen die petroleumderivaten verhandelen, is niet noodzakelijk voor de aanpassing van die ondernemingen aan de marktomstandigheden en evenmin gerechtvaardigd uit hoofde van de openbare (weg)veiligheid en de volksgezondheid.

De Helleense Republiek heeft geen voldoende toelichtingen en bewijzen verstrekt om de invoering van de hiervóór uiteengezette beperkingen te kunnen staven, en bijgevolg schenden artikel 4 van wet nr. 383/1976, de artikelen 6 en 7 van wet nr. 3054/2002, samen met de desbetreffende ministeriële uitvoeringsdecreten en de oplegging van vaste tarieven (tussen bepaalde grenzen) voor met bedrijfsvoertuigen verrichte vervoerdiensten, artikel 49 (ex art. 43 VEG) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Amsterdam (Nederland) op 8 juli 2010 — A. Salemink tegen Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

(Zaak C-347/10)

(2010/C 246/53)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Amsterdam

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: A. Salemink

Verweerder: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

Prejudiciële vraag

Staan de van het Europese gemeenschapsrecht deel uitmakende regels, die ertoe strekken het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen, inzonderheid de regels die zijn neergelegd in de Titels I en II van verordening nr. 1408/71⁽¹⁾, alsmede de artikelen 39 en 299 van het EG-Verdrag (thans respectievelijk artikel 45 VWEU en 52 VEU juncto 355 VWEU), eraan in de weg dat de werknemer die werkzaam is buiten het Nederlandse grondgebied op een vaste installatie op het Nederlandse deel van het continentaal plat, voor een in Nederland gevestigde werkgever, niet verzekerd is ingevolge de nationale wettelijke werknemersverzekeringen, uitsluitend omdat hij niet woonachtig is in Nederland, maar in een andere lidstaat (in casu: Spanje), ook indien hij in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit en ook indien hem de mogelijkheid van een vrijwillige verzekering is geboden tegen in essentie dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor de verplichte verzekering?

⁽¹⁾ Verordening van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Republiek Letland) op 9 juli 2010 — SIA Norma-A en SIA Dekom/Ludzas novada dome

(Zaak C-348/10)

(2010/C 246/54)

Procestaal: Lets

Verwijzende rechter

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: SIA Norma-A en SIA Dekom

Verwerende partij: Ludzas novada dome

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 1, lid 3, sub b, van richtlijn 2004/17/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een overeenkomst waarbij de geselecteerde inschrijver het recht wordt verleend om diensten van openbaar busvervoer te verrichten, moet worden beschouwd als een concessieovereenkomst voor openbare diensten, wanneer de tegenprestatie gedeeltelijk bestaat in het recht om de betrokken diensten te exploiteren, maar de aanbestedende dienst de dienstverrichter ook vergoedt voor het verlies dat hij bij het verrichten van de diensten lijdt en de bepalingen van publiek recht tot regeling van die diensten alsook de contractuele bepalingen het daaraan verbonden exploitatierisico bovendien beperken?
2. Zo de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, is artikel 2 quinquies, lid 1, sub b, van richtlijn 92/13/EEG, zoals gewijzigd bij richtlijn 2007/66/EG ⁽²⁾, in Letland dan rechtstreeks toepasselijk sinds 21 december 2009?
3. Zo de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, moet artikel 2 quinquies, lid 1, sub b, van richtlijn 92/13/EEG dan aldus worden uitgelegd dat het van toepassing is op overheidsopdrachten die zijn gegund vóór het verstrijken van de termijn voor omzetting van richtlijn 2007/66/EG?

-
- ⁽¹⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en postdiensten (PB L 134, blz. 1).
- ⁽²⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2007 tot wijziging van de richtlijnen 89/665/EEG en 92/13/EEG van de Raad met betrekking tot de verhoging van de doeltreffendheid van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten (Voor de EER relevante tekst) (PB L 335, blz. 31).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op 12 juli 2010 — Nordea Pankki Suomi Oyj

(Zaak C-350/10)

(2010/C 246/55)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein hallinto-oikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Nordea Pankki Suomi Oyj

Verwerende partij: Veronsaajien oikeudenvälvontayksikkö

Prejudiciële vraag

Moet artikel 13, B, sub d, punten 3 en 5, van de Zesde btw-richtlijn (77/388/EEG) ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat SWIFT-diensten, zoals onder punt 1 beschreven, die worden toegepast bij betalingsverrichtingen en de verwerking van effectentransacties tussen financiële instellingen, van btw zijn vrijgesteld?

-
- ⁽¹⁾ Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1).

Beroep ingesteld op 13 juli 2010 — Europese Commissie/Helleense Republiek

(Zaak C-353/10)

(2010/C 246/56)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordiger: M. Patakia, gemachtigde)

Verwerende partij: Helleense Republiek

Conclusies

— vaststelling dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 2006/117/Euratom ⁽¹⁾ van de Raad van 20 november 2006 betreffende toezicht en controle op overbrenging van radioactieve afvalstoffen en bestraalde splijtstof, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— verwijzing van de Helleense Republiek in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van richtlijn 2006/117 in nationaal recht is op 25 december 2008 verstreken.

-
- ⁽¹⁾ PB L 337 van 5.12.2006, blz. 21.